

Da vi imidlertid ikke kunne finde det rigtig at foretage saa omfattende Forandringer i Valgkredsene paa en Lid, da almindelige Valg ere forestaaende og de foreløbige Ustaler og Forberedelser dertil allerede paa flere Steder kunne være trufne, foreslaa vi fremdeles, at Loven ikke træder i Kraft før 1ste April 1882.

Et tredje Mindretal (Hørup og P. Pedersen) anser ikke en gennemgaaende Forøgelse af Folkethingskredsens Antal for paatvengende og finder heller ikke i Grundloven noget tvingende Motiv til en saadan Forøgelse. Mindretallet kan derfor hverten tiltræde Regjeringens Forslag eller de forskjellige Forslag til yderligere Udvidelser af samme, der ere fremkomne i Udvalget. Tanken om en almindelig Omdeling af Folkethingskredsene, for derved at opnaa en større mathematisk Nøjagtighed i de enkelte Kredses indbyrdes Størrelsesforhold, kan man paa den ene Side ikke afvinde nogen væsentlig politisk Interesse, medens man paa den anden Side ikke er blind for de sødelige Ulemper, som en omfattende Forrykkelse af de tilvante Midtpunkter for politisk Liv og Virksomhed nødvendigt maa drage efter sig. Da man i hvert Fald overfor de modstridende Anskuelse, der ere komne til orde i Udvalget, for Liden maa anse det for umuligt at opnaa Enighed om en mere almindelig Reform, skal Mindretallet indskrænke sig til at stille Forslag om Forandring paa et enkelt Punkt, hvor den bestaaende Tilstand i særlig Grad synes uholdbar, og hvor en Omordning derfor ikke vil foregribe noget Princip for en fremtidig endelig Afgjørelse af de her foreliggende Spørgsmaal. I Kjøbenhavns 5te Valgkreds foreligger der formentlig, baade naar henses til Kredsens Størrelse og den politiske Bevægelse i samme, vægtige Grunde, der taler for en Deling. Mindretallet foreslaar derfor, at en Del af denne Kreds udsondres som en ny selvstændig Kreds (Kjøbenhavns 10de), og antager, at en Delingslinie nærmest med Søerne som Grænse vil findes hensigtsmæssig.

Et fjerde Mindretal (Bajer) skal bemærke Følgende:

Som bekendt har Grundlovens § 32 fastsaaet den Grundsaetning, at Folkethingets Medlemstal skal stige eller falde, eftersom Rigets Folkemængde forøges eller aftager. Ulemperne ved denne Bestemmelse vilde nok føles, dersom Folkemængden aftog, og som Følge deraf bestaaende Bladser i Thinget skulde nedlægges. Mindre stinesaldende, men derfor neppe ringere, blive Ulemperne, naar — som hidtil — Folkemængden stadig er voget, og derfor nye Bladser maa oprettes, naar Grundlovens Bud skal fyldest-

gjøres. Vort Lovgivningsmaskineri arbejder især veien meget tungt og langsomt, og det vil uden Tvivl blive endnu tungere og langsommere, naar Folkethingets Medlemstal bliver større. Det Arbejde, som kræves af Folkethinget, vil sikkert kunne udføres forsvaerlig af 102 Medlemmer, naar kun „Arbejds Deling“, forbedrede Arbeidsmaader m. m. iagttages tilstrækkelig. Det er ikke sandsynligt, at Arbejdet vilde blive bedre udført, fordi der var flere om det; det gjaelder i saa Henseende snarere om større Dygtighed hos Færre, end mindre hos flere. Var det Modsatte Tilfældet, burde man ikke betænke sig paa at skride til en Forøgelse af Medlemstallet, og det uaetend den dermed forbundne betydelige aarlige Merudgift for Statskassen, — en Merudgift, som vil blive endnu større, naar Rigsdagsmændenes Vederlag, der er saa lavt, at det tildels virker som en Valgbarhedscentus, muligvis i en nærmere Fremtid forhøjes, og som i Forbindelse med Rejsegodtgjørelser, Udvidelse af Rigsdagslofaler m. m. neppe vil kunne sættes lavere end til 40—50,000 Kr. aarlig. Vindes derimod ved en saadan Merudgift Intet, men tabes snarere, da maa der vel være Grund til at betænke sig paa fremdeles at lade den nævnte Grundlovsbestemmelse i § 32 blive staaende.

En Grundlovsændring maatte ikke — som 1866, da Forholdstallet 1 : 14,000 rettedes til 1 : 16,000 — gøres med at ændre 1 : 16,000 til 1 : 20,000, som vilde være det nærmeste runde Forholdstal der skulde indstattes, naar man vilde gaa ud fra det nuværende Medlemstal og Rigets nuværende Folkemængde. Dette vilde kun være en midlertidig Forholdsregel. Erkjender man, at det Arbejde, der er tilbøjet et Folkething som vort, i en overfluelig Fremtid vil kunne udføres forsvaerlig uden nogen Forøgelse af det nuværende Medlemstal, da bør heller dette staa fast i Grundloven. At sige, at 20,000 danske Indbyggere ikke ligesaa vel lade sig repræsentere af en enkelt Person som t. Ex. 20,000 sveitsiske, vilde vidne om et Nationalhovmod, som ikke er tilstedes; thi det vilde jo i Grunden være det samme som at paasta, at en Dansk i politisk Henseende var mere end en Sveitser. Efter samme Maalestok skulde een Dansk veie op imod to Belgiere, eftersom i Belgien det tilsvarende Forholdstal er 1 : 40,000; i Nederlandene er det 1 : 45,000, i det tydske Rige endog 1 : 100,000.

Om det om en Ændring i Grundlovens § 32, hvorved der bestemmes et fast, af Folkemængden uafhængigt Antal Folkethingsmænd, bør der bestemte udtales. Dette Omstaaende kan imidlertid ikke virkelig gøres, naar det ikke beles af, ikke faar sit Udtryk af begge Rigsdagens Thing, og naar ikke derefter „Regjeringen vil fremme Sagen“ (jfr. Grundlovens § 95). Man anser det derfor